

Les flors verinoses, de Joan Cavallé

Joan Cavallé i Busquets. *Les flors verinoses*. Edicions 62, col.lecció el Balanci, Barcelona 1990.

Diuen que darrera de cada persona hi ha un misteri, però darrera d'algunes n'hi ha més d'un. No s'hi pensa, quan es veu passar un individu amb aspecte d'encaboriat que sembla que busqui alguna cosa que no tingui res a veure amb allò o aquells que l'envolten. I, de vegades, no sempre, l'individu que sembla que no hi sigui ordeix la trama que explicarà amb profunditat i precisió tot just aquells ambients i aquelles persones que té davant dels ulls i sembla que ni vegi. Això passa quan l'individu és un escriptor, o qualsevol altra mena d'artista. I no ho explica directament, sinó que retalla, afegeix, barreja, dissimula, enganya, tot dient la veritat més incisiva i coent. Si us voleu reconèixer en algun bocí dels contes de Joan Cavallé, si ho voleu, haureu de traspasar aquesta barrera que proporciona el plaer del gaudi artístic i que s'anomena literatura. Llavors, si sou sincers, si us coneixeu i busqueu bé, potser us hi reconeixereu. O potser no.

A la majoria de persones els agrada el misteri. Des de les xafarderies que s'expliquen amb el plaer de dir-les fuixet fluixet fins a les pel·lícules en què costa d'endevinar qui és el culpable o l'innocent. Els contes de *Les flors verinoses* es complauen a excitar aquesta inclinació tan humana per la intriga. L'autor alenteix la narració amb tirades envant i enrera, com a *L'amor no és problema*, perquè el lector es neguitegi amb la resolució, proporciona indicis de tant en tant, com a *Magdalena* o *L'última copa*, reserva la sorpresa per al final, com a *Happy days, parents* o, desafiador, ens resol el cas des del començament i després el narra, com a *Les flors verinoses*.

Sense necessitat de "suspense", però, les millors narracions del llibre són, a parer meu, aquelles en què l'escriptor -que té la voluntat de dominar la llengua i la tècnica de narrar, que calcula cada detall, que no deixa res a l'atzar, que omple les narracions de petits jocs, ironies, referències culturals, perquè cada lector, segons la seva proximitat o sensibilitat els arreplegui i en gaudeixi- s'oblida de les prevencions i escriu amb llibertat absoluta. En un altre, el resultat podria ser -és, sovint- la descurança o el desastre, en qui té prou exercitada l'eina amb què treballa, la llengua, i té afinada la intuïció literària com el narrador d'aquests contes, el resultat és tan brillant com a *Quilòmetres de sorra* i *Les flors verinoses*.

Aquesta manera de saber escriure, l'estil, dona coherència a un recull d'històries diferents, ajuntades també, amb llaç més feble, pel motiu comú de totes: l'amor, en les seves manifestacions diverses, de l'entusiasme, la il·lusió o l'ençegament a la decepció. El títol vol indicar el doble tall, perill i plaer, de la relació amorosa. Deutor de Baudelaire, està extret de la traducció catalana d'un fragment del poema *Isabel o el test d'alfàbrega*, del romàntic anglès John Keats:

"Fins les abelles, breus captaires d'abril,

saben que el millor nèctar ve de les flors verinoses"

I la millor literatura de la lluita contra el tòpic i les paraules cansades. Com aquí.

MAGÍ SUNYER I MOLNÉ